

Hvem er jeg?

Sikke et spørgsmål! Jeg ved jo godt, at jeg hedder Anne-Mette og er fra 1947. Siden jeg knækkede læsekoden, har jeg elsket at læse bøger. Jeg kunne som læser komme med i skolens kor og har siden sunget i mindst et kor – lige til jeg mistede hørelsen. Min mors faster lærte mig at bruge hænderne, så håndarbejds læreren brugte ikke megen tid på mig – til gengæld måtte hun bruge tid på at finde på ekstraarbejde til mig. Det gik indtil 6.klasse, hvor hun havde fået nok og satte mig til at hjælpe de andre, mens hun læste avis og skrev breve!

Men hvorfor så spørgsmålet? Indtil for et par år siden havde jeg nogle år med følelsen af uvished, uro, noget lå og ulmede. Men så skete der det, at vi besluttede os for at tage i Tivoli til grønlanderdage, noget vi ikke havde været endnu, trods 20 år i Grønland og nu 10 år i Danmark. Det blev skelsættende. Vi havde glæden ved at møde tidligere elever – og så mødte vi vores tidligere inspektør. Det første han sagde, efter vi havde hilst på hinanden, var: Jeg har haft øje på jer længe og stod og spekulerede på, hvor højt mon jeg skulle råbe til dig, men du ser jo ud til at høre udmærket! Ja, jeg havde jo fået CI.

Det fik tingene til at falde på plads for mig. Min tidligere inspektør så mig ikke som Anne-Mette, men som hende ”den tunghøre”. Hjemme på køkkenbordet lå en opfordring til at melde mig ind i foreningen for patienter med søvnapnø. Den havde jeg fået kort forinden ved et kontrolbesøg, men uvist af hvilken grund, havde jeg ikke reageret på den. Men nu viste jeg det. Min uvished, uro, kom af at folk så på mig, ikke som Anne-Mette – men som hende med den manglende hørelse, søvnapnø, astma eller en af alle de andre etiketter, der nu kan sættes på mig - og det er det, der de sidste år har generet mig, selvom jeg ikke har været mig det bevidst. Dog har det generet mig, at jeg i visse patientforeninger har følt en bebrejdelse af, at jeg ikke har været mere aktiv. Men skulle jeg være det i alle ”mine” foreninger kunne det jo fylde al min tid – og Guud hvor ville jeg dog komme til at føle mig syg!

Jeg har nået en alder, hvor man ikke bare har tiden for sig. Jeg har nu set på, hvilke patientforeninger, jeg vil være i, men det bliver som passivt medlem – og med god samvittighed. Kun én vil jeg deltage aktivt i, for der har jeg glæde med mig hjem! Og så har jeg taget sangen op igen. En gammel veninde sagde, der var plads i hendes kor. På spørgsmålet om, hvad det var for et slags kor, lød svaret: et kor af glade damer!! Det var jo svært at afslå, så her fik jeg prøvet vingerne (hørelsen med CI) af. Efter et par år fik jeg lov at prøve min mands kor af, om CI'en og jeg kunne finde os til rette. Det gik fint! Og sidste sommer skiftede jeg til et nyt kor, hvor kravene er større – men også glæden. Ved nytårstid fulgte min mand efter.

Nu er jeg, hvor jeg vil være og ved hvem jeg er – Anne-Mette.